

Всѣки день се получаваха стотици отговори. На края на деветдесетия день отъ задаването на въпроса направихме строга смѣтка:

Осемдесетъ на сто отъ отговоритѣ бѣха:

Черното знаме отъ Иванъ Вазовъ.

Всѣки день се отбелязваше въ вестника ни за кое стихотворение колко гласа пристигатъ.

А следъ деветдесетия день публикувахъ общия резултатъ заедно съ самото стихотворение.

Тоя случай нѣма нужда отъ никакви обяснения, той самъ обяснява всичко.

Сжщитѣ уния и ликувания избликнаха у българскитѣ поети и презъ 1912 и 1913 година, както и презъ 1916 до 1918 — и дълго следъ това — до днешенъ день...

*

Разбира се, съставителитѣ на тая сбирка съвсемъ и не мислятъ, че това, което тѣ представятъ тука, е всичко.

Но не е и малко.

И само по прибраното въ нея всѣки ще може да усѣти трепетитѣ на българскитѣ поети поне отъ осемдесетъ години насамъ...

Тая сбирка не е само поезия за Македония, ами е и донѣкъде старателенъ отборъ, исторически документи за мотивитѣ на българската поезия.

И надъ нея и надъ Македония се вѣе и развѣва вече само бѣлозеленочервено знаме...

Александъръ Балабановъ